

Referaten uit andere Tijdschriften

onder leiding van

W. C. KOLDEWIJN, 52 W. Parkweg, Amsterdam.

DENTAL COSMOS.

Het *Meinummer* opent met een artikel van **G. V. Black**: *The Progress of Dental Caries in relation to cavity preparation*, een verdunde oplossing van zijne monografie: *the management of the enamel margins*.

Het volgende artikel van *Nicholson*: *The Scientific Method of filling Teeth* brengt al evenzoo oude kost, die heel geschikt is voor leeken of beginnelingen in 't vak om zich zoo'n beetje te orienteeren.

Th. Beebe: *Pyorrhoea alveolaris: Treatment by the opsonic method*. De schrijver is een van de reeds velen, die, met meer succes dan waarop de locale behandeling alleen kan bogen, de vaccine therapie of de serumbehandeling bij pyorrhoe toepassen. Op grond van de ervaring, welke hij met de vaccinebehandeling (inspuiting in den bovenarm van gestandaardizeerde vaccine, met tusschenpoozen van 3—5 dagen herhaald) heeft opgedaan komt Schr. tot de volgende conclusies. In geval van pyorrhoea heeft het individu een tekort aan weermiddelen in het bloed, hetwelk trouwens ook blijkt uit het feit, dat de patiënt een lagen opsonischen index heeft tegenover dezelfde bacteriën als in de pus uit de tandvleschzakjes werkzaam zijn. Schr. heeft gevonden dat, hoe ook de voorwaarden mogen zijn, zoodra het bloed gestimuleerd wordt tot het vormen van nieuwe weerstoffen, er een on-

middelijke verbetering in den toestand van den patiënt intreedt, zoowel plaatselijk als algemeen. Om echter de beste resultaten te verkrijgen moet de opsonische methode samengaan met zorgvuldige en energische tandheelkundige behandeling. In den regel verloopt de opsonische behandeling langzaam en het kan verscheidene maanden duren aleeer het tandvleesch vrij is van pus en in gezonden toestand verkeert. Wanneer eene constitutioneele aandoening het geval bemoeilijkt, dan moet deze natuurlijk ook genezen worden voor zooveel mogelijk. Er zijn vele gevallen welke als pyorrhoea alveolaris worden beschouwd, waarbij geen pus kan worden aangetoond en waar blijkbaar geen ontsteking van het tandvleesch bestaat. Er is echter een geleidelijke en chronische terugtrekking van het tandvleesch met eventueel los worden en uitvallen van de tanden. Verschillende van deze gevallen zijn behandeld geworden, zonder dat merkbare verbetering optrad. In deze gevallen was het onmogelijk de oorzaak te ontdekken en het proces door middel van tandheelkundige of andere hulp tegen te gaan. Te oordeelen naar de resultaten welke tot nu toe in alle stadia en graden van pyorrhoea zijn verkregen is het volgens Schr. duidelijk, dat wij ter onzer beschikking hebben eene behandelingsmethode, die, ofschoon dikwijls langzaam, betrouwbaar in hare resultaten is, voornamelijk, als zij gecombineerd wordt met plaatselijke behandeling.

A. M. Nodine: *A study of Potassium chlorate.* In een in Dec. 1911 in den Dental Cosmos verschenen artikel: "Drug Idolatry in Dental Medicine" van de hand van Dr. P r i n z tracht laatstgenoemde het chloras kalicus als antisepticum af te breken. Alle uitspraken van Dr. P. betreffende de vermeende slechte qualiteiten van het middel worden nu door den Schr. aan de hand van een overvloed van citaten van autoriteiten op medisch pharmaceutisch en bacteriologisch gebied uit alle hoeken van de wereld, ontzenuwd. Schr. handhaaft dan ook de goede reputatie van het kalium chloraat, welks eigenschappen hij aan 't slot van zijn betoog opsomt

en welke ik, daar er ook ten onzent eene campagne tegen gevoerd wordt, hier overneem:

1. Door een groot aantal getuigenissen is aangetoond, dat de aanvallen op het chloras kalicus en het kaliumchloraatgebruik voor dentifrices, noch gerechtvaardigd, waar, noch billijk zijn, 't zij theoretisch of praktisch.

2. Kaliumchloraat is een specificum voor de behandeling van aptheuze, ulcereerende, parasitaire catarrhale en mercurieele stomatitis.

3. Het is een prophylacticum voor stomatitis mercurialis en is aanbevolen door bekende autoriteiten als een voorbehoedsmiddel tegen ptyalismus.

4. Het is met goed gevolg gebruikt bij de behandeling van noma en pharyngitis en tegen de keelpijn bij diphterie en roodvonk.

5. Het wordt in het lichaam ontleed en scheidt zuurstof af bij lichaamstemperatuur, gelijk zijne werking in groote hoeveelheden bewijst bij de ontleding van de roode bloedcellen, bij de rengalit- en methyleenblauw-proeven en in zijn uitwerking op septische weefsels.

6. Het wordt in belangrijke hoeveelheden door het speeksel uitgescheiden en ten gevolge hiervan is

7. Zijn werking doorlopend antiseptisch.

8. Het heeft beslist waarde als antisepticum in den mond door zijn oxydeerende eigenschappen, zijn ion-werking en zijn uitscheiding door het speeksel.

9. Het stimuleert den gezonden speekselvloed, en de circulatie in het slijmvlies en als gevolg van zijn werking als zoutoplossing, verlicht het capillaire stagnatie.

10. Het is als gevolg van zijn invloed op de afscheiding van alkalisch speeksel, op de capillaire circulatie zijn tonische werking, zijn oxydeerend vermogen, zeer krachtdadig in het voorkomen van de melkzuurgisting en in het neutraliseeren van de zuren, welke ontstaan gedurende de ontwikkeling van andere bacterien en bij rottingsprocessen.

11. Het is een bruikbaar en werkzaam middel voor het

voorkomen en genezen van bloedend en sponsachtig tandvleesch.

12. Het is geen gevaarlijk geneesmiddel, evenmin als de chloras kalicus bevattende tandmiddelen giftig zijn, indien zij als mondpoeders, waters of pasta's door kinderen of volwassenen gebruikt worden.

13. Van $KClO_3$ zijn geen ongevallen bekend, bij zelfs zorgeloos gebruik als mondpreparaat.

14. (ten slotte) Chloras kalicus is werkdadig en ongevaarlijk bij gebruik in tandpasta's of poeders en in de behandeling van slijmvliesaandoeningen van den mond.

L. J. Brown: *Pulp-capping nervus Devitalization.* Op grond van het feit, dat een overkapte pulpa onderhevig is aan allerlei prikkels en vanwege de moeilijkheid om het verweekte weefsel, dat men niet kan verwijderen (om de pulpa niet totaal te exponeren) te desinfecteren zonder de pulpa te irriteren, als gevolg waarvan de laatste vaak afsterft, acht de Schr. het succes van de overkappingsmethode onzeker en adviseert daarom steeds tot devitalisatie met sub. sequente wortelbehandeling.

A. B. King: *Bakers' bread as a factor in inducing dental caries.* De Schr. heeft 132 kinderen van 8—14 jaar gedurende 3 jaar geobserveerd waarvan 87 uitsluitend het brood van den bakker gebruikten, 31 aten bakkersbrood afgewisseld met eigengebakken en 14 gebruikten uitsluitend eigengemaakt brood. Schr. vond overwegend caries bij de eerste categorie, terwijl bij de tweede groep de caries niet in zoo sterke mate voorkwam. Bij de 14 kinderen van de laatste groep daarentegen, behoefde hij in 't geheel slechts 6 caviteten te vullen in bovengenoemd tijdsverloop. Hij is overtuigd dat het handelsbrood uit de steden een tekort aan beenvormende elementen bezit en buitengewoon onderhevig aan melkzure gisting.

C. W. Farr: *The Dental Department of Sing-Sing Prison.* Een interessante mededeeling van den gevangenis medicus

over het verleenen van tandheelkundige hulp door een tandarts-gevangene aan zijn medelotgenooten.

Door den staat werd een complete tandheelkundige installatie aangeschaft ten dienste van de gevangenis-bevolking welke den tandarts voor alle mogelijke tandheelkundige behandeling tegen vergoeding van de onkosten kon consulteren. Dat er genoeg „werk aan den winkel” was, getuigt het afgedrukte jaarverslag over 1912. De kosten konden door de gevangenen worden voldaan uit de toekomstige uitgaanskas.

D. Macdonald: *A new method of treating empyema of the antrum.* Schr. geeft de ziektegeschiedenis van een hardnekkige antrum ontsteking, welke direct beterschap vertoonde na het toepassen van den electricischen stroom en de physiologische zoutoplossing. De behandeling was als volgt: Na verwijdering van de mesio-buccale alveole van den geëxtraheerden 1en molaar werd een kaoutchoukbuisje, waarin een bundel platina draadjes was aangebracht in de alveole opgeschoven en aan een spuit bevestigd terwijl de platina draadjes in contact werden gebracht met de negatieve pool van een batterij. De positieve electrode, gedompeld in een 1% zoutoplossing, werd onder den kin aangebracht met een speciaal hoofdverband. De gebruikte stroom was een zwakke faradaysche stroom van een droge cel van een galvanische batterij.

Terwijl de stroom aldus doorliep werd het antrum overstroemd met een physiologische zoutoplossing uit de spuit en waar de vloeistof kwam, werkte zij als een electrode voor den stroom, welke aldus naar alle deelen van het antrum werd gevoerd. De behandeling werd gedurende drie kwartier voortgezet en naderhand nog 3 maal herhaald, waarna totale genezing intrad.

Juni 1913.

Edw. C. Kirk: *The Locus minoris resistentiae in pyorrhea alveolaris.* Als zoodanig beschouwt K i r k de door B l a c k

voor het eerst beschreven klierachtige lichamen*) welke zich als een soort van netwerk door het geheele wortelvlies vertakken en die, gelijk hij (Black) aanneemt, de zetel zijn van die vorm van pyorrhoe welke hij onderscheidt als pericementitis phagedaenica. De oorsprong en het histologisch karakter van deze lichamen welke in verschillende deelen van het wortelvlies ingebed gevonden worden zijn van groot belang in verband met hunne vatbaarheid voor infectie door pathogene organismen.

Black maakte melding van een directe microscopische waarneming gedaan op een doorsnede van een geëxtraheerden tand, waaraan een deel van het wortelvlies nog bevestigd was en waarin hij deze z.g. klieren gevuld vond met microorganismen. De locatie van de porte d'entrée en de neiging tot het vormen van cripe zakjes wijst volgens B. er op, dat de ontsteking zijn oorsprong neemt in deze klieren en in haar verloop deze tot in de diepste van de alveolen volgt, terwijl de vezels en het omgevende weefsel wegens hunne nabuurschap er bij betrokken worden. Al welke opvattingen van Black door den Schr. ten volle onderschreven worden.

Wm. Atkinson: *Scientific and practical phases of the amalgam alloy question.*

De schr. maakt de balans op van den tegenwoordigen stand van het amalgaam vraagstuk, welke ongunstig uitvalt voor het aandeel door Black daaraan genomen. Waar Bl. overtuigd was dat een alliage slechts een physische oplossing van twee of meer metalen in elkaar, waarin men de verhoudingen naar willekeur kon wijzigen, meende hij ook dat voor een amalgaam legering geen vast recept noodig was als men slechts rekening hield met zijne methode van evenwicht. (d.i. eenmaal een goede legering van b.v. zilver en tin empirisch vastgesteld zijnde, kan men gedeelten van de een of andere constituens vervangen door een gelijke

*) Volgens B. en anderen resten van het embryonale emailorgaan en dus van epitheliale oorsprong.

hoeveelheid ander metaal, welks hoedanigheden men aan de legering toe wil voegen). Latere onderzoekingen hebben echter onomstootelijk het foutieve van deze opvatting bewezen en aangetoond dat eene goede legering eene chemische verbinding is van de samenstellende metalen in atomische verhoudingen.

De heterogeniteit van de door Black voor zijne amalgaamprouven gegoten baren werd door hem ten onrechte aan verontreiniging in de grondstoffen toegeschreven, maar was een gevolg van zijn verkeerde opvattingen.

J. V. Conzett: *Cavity Preparation for the gold inlay.* Bevat het a. b. c. van de operatieve tandheelkunst, zonder nieuwe gezichtspunten.

Robert Bay: *Timors of the Mouth.* Ook al geen nieuws onder de zon.

A. M. Desnoes: *Suggestions in the technique of retention.* Bevat de beschrijving van een handige methode voor het maken van een retentieapparaat met besparing van de moeite om afdrukken te nemen en uit te gieten.

Juli 1913.

M. H. Cryer: *Studies of anterior and posterior occlusion of the teeth, with suggestions as to treatment.* Aan de hand van vergelijkende metingen komt schr. tot de conclusie dat mesiale of distale occlusie van de ondertanden in nauw verband staan met den hoek welke de basis van de onderkaak met de opgaande takken maakt. Voor sterk geprononceerde gevallen van mesiale occlusie van de onderkaak raadt hij de chirurgische methode aan ter verbetering, welke daarin bestaat, dat ter hoogte van den angulus mandibulae de onderkaak boogvormig wordt doorgezaagd, waarvoor de beide deelen ten opzichte van elkaar kunnen worden gedraaid om de vereischte occlusie te kunnen verkrijgen. Door de boogvormige doorzaging voorkomt men na de operatie de hinderlijke V vormige ruimte welke bij rechte doorzaging noodzakelijkerwijs ontstaat.

J. B. Stein: *Syphilitic Hypoplasia of the teeth.* Hypoplasie van de tanden neemt volgens den schr. eene eerste plaats in onder de stigmata welke door de hereditaire syphilis worden veroorzaakt. Zij komt in 39—47% van de gevallen voor, terwijl volgens Fournier 80% van alle gevallen van hypoplasie door hereditaire syphilis worden teweeg gebracht.

Syphilitische hypoplasie van de tanden schijnt niet direct door het *treponema pallidum* veroorzaakt te worden in de weefsels van het foetus of jonge kind, maar langs indirecten weg door de stoornissen in de voeding van het jonge organisme teweeggebracht te worden. De uitbreiding van de hypoplasie hangt af van den graad van de stoornis, welke op haar beurt bepaald wordt door den omvang en duur van de infectie. De syphilitische infectie kan zoo groot zijn en de stoornissen in de voeding zoo hevig, dat de cellen van het embryo, foetus of jonge kind geen weerstand kunnen bieden en in plaats dat stigmata gevormd worden, treedt de dood in. Hereditaire syphilis is in utero van de moeder verworven en in wezen met zelf verworven syphilis identiek.

Vervolgens bespreekt de schr. de verschillende vormen waaronder deze affecten in de harde tandsubstantie kunnen voorkomen, vanaf de puntjes, stippelijntjes en groeven tot aan de honigraat- en Hutchinson'sche tanden, welke laatste vorm gecombineerd met otitis media en keratitis interstitialis de standaardsymptomen van de hereditaire syphilis zijn. In twijfelachtige gevallen zal de reactie van Wasserman hare goede diensten kunnen bewijzen, hoewel deze vaak negatief is bij hered. syph.

Ook microdontisme en persistentie van de melktanden beschouwt schr. als uitvloeisels van het syphilis. Het laatste komt veelvuldig voor en wel het meest bij den 2en melkmolaar*).

*) Dit laatste verschijnsel, hetwelk door Prof. Bolk als evolutionnair en normaal wordt aangenomen is volgens de schr. dus van zuiver pathologischen aard. Zie „Schets van de geschiedenis van het menscheijk gebit”, vorige jaargang T. v. T.

Hereditaire Syphilis is hoofdzakelijk een dystrophische ziekte en oefent hare pathologische werking voornamelijk gedurende het intrauterine leven en gedurende de eerste maanden na de geboorte uit op een tijd gedurende welke de tandbeen en glazuurvorming begonnen is en voortschrijdt, en die aldus het aanzijn geeft aan de welbekende glazuurdefecten.

Leon S. Medalia: *Chronic Alveolar Osteomyelitis (pyorrhoea alveolaris) its treatment with vaccines.* Een résumé van een in het Jan. en Febr. nummer verschenen omvangrijk artikel over 't zelfde onderwerp.

N. S. Jenkins: *The perfect porcelain inlay.* Een kleine historische lofrede op de zegeningen van de porseleinvulling.

H. G. Langworthy: *Some remarks on the removal of troublesome tonsils of interest to the dentist.*

Tonsillectomie is geen gemakkelijke operatie, daar het bijna onmogelijk is om de tonsil zorgvuldig en geheel uit te snijden, zelfs onder algemeene verdooving, vanwege de topografische moeilijkheden en onbedwingbare keelbewegingen welke het velum palatini doen spannen en de buitengewone bloeding welke tezamen het operatieveld aan het oog onttrekken. Recidive wordt hierdoor in de hand gewerkt. Schr. past bij voorkeur de plaatselijke verdooving (ook van de omgeving) toe. Door een assistent laat hij de voorste verhemelteboog op zij trekken en neemt met een zuigapparaat alle speeksel en bloed weg, om zich aldus goed te kunnen overtuigen dat alle weefsel is verwijderd.

Een *zorgvuldig* uitgevoerde operatie is het eenige middel om de gevolgen van gezwollen amandelen (veelvuldige pijn in de keel, chronische keelcattarrh, slik en ademhalingsbezwaren, gewoonlijk ook gepaard met adenoiden) met succes te kunnen bestrijden.

BUISMAN.

NED. TIJDSCHRIFT VOOR GENEESKUNDE.

Infectio secunda syphilitica door prof. S. Mendes da Costa, te Amsterdam.

Evenals het menschelijk organisme zich na doorgestane mazelen, roodvonk, pokken en meer andere infectieziekten eene immuniteit daartegen verwerft, is dit het geval met de syphilis. Ook na eene doorgestane syphilis heeft het lichaam zich de verweermiddelen verworven om eene volgende attaque van de spirochaeta pallida van S c h a u d i n, het hoofd te kunnen bieden.

Althans dit geldt als regel, die natuurlijk, zooals iedere behoorlijke regel z'n uitzonderingen heeft, want eene nieuwe besmetting komt volgens den hooggeleerden schrijver in het Ned. Tijdsch. v. Geneesk. Iste helft n. 18, voor, niet alleen *nadat de eerste besmetting genezen is*, maar reeds *alvorens de genezing er van plaats vond*. In het eerste geval spreekt men van eene *reïnfectie*, in het tweede van eene *hyper- of super-infectie*, terwijl prof. D a C o s t a beide samenvat onder de algemeene benaming van *infectio secunda* of *neo-infectio syphilitica*.

Met absolute zekerheid laat zich de genezing van syphilis nooit constateeren, zelfs niet wanneer de reactie van W a s s e r m a n n negatief resultaat geeft.

R i c o r d e n F o u r n i e r waren van meening, dat geen nieuwe besmetting voorkwam. De eerste sprak deze meening uit in zijn wet van de uniciteit van syphilis, de laatste zeide: *la syphilis ne se double jamais*". F o u r n i e r kwam evenwel van deze opvatting terug.

Het totale aantal gepubliceerde gevallen van reïnfectie schat schr. op ongeveer 500, waarvan evenwel vermoedelijk vele verkeerd zijn gediagnostiseerd. Alsvorens een geval als reïnfectie te mogen aannemen eischen de syphilologen, dat minstens een termijn van 5 jaren moet zijn verlopen tusschen de laatste verschijnselen der eerste syphilis en het primair affect der tweede, terwijl schr. een bijzondere waarde toekent aan het op den juisten tijd verschijnen der secundaire verschijnselen, n.l. 4 à 6 weken na het vermoedelijke tweede primaire affect.

De mogelijkheid van super-infectie is door het experi-

ment bewezen. Entingen van syphilitische apen met syphilitisch virus hadden een positief gevolg en evenzoo vielen dergelijke proefnemingen — door den auteur ten sterkste afgekeurd — op den mensch genomen, uit. Hierbij dragen, zegt prof. D a C o s t a, de producten der entingen het karakter van de syphiliden, waarmee de huid terzelfdertijd ook zou reageeren op de treponema's der aanwezige syphilis, m. a. w. in het secundaire tijdstip geënt, krijgt men, als de inoculatie gelukt, entpapels, en in het tertiaire tijdperk gummata. Ook kwamen voor infecties door reeds aanwezige treponemata, dus *auto-super-infecties*, zooals b.v. blijkt uit gevallen, waar een onderlip-sjanker na ongeveer 2 weken op de plaats van aanraking door een bovenlipsjanker werd gevolgd.

Een eigenaardige vorm van syphilis zijn de „Monorecivide” of „solitär sekundär Affekte” van T h a l m a n n. Het gebeurt n.l. dat na eene vroege en krachtige antisymphilitische behandeling van het primair affekt, de secundaire verschijnselen geheel wegblijven, dat evenwel 6—8 weken na de kuur, geheel op primair-affekten gelijkende aandoeningen optreden, die worden toegeschreven aan de werkzaamheid van spirochaeten, die aan de kuur zijn ontkomen. Indien niet behandeld, worden ook deze affekten door klierzwellings in de buurt en later door roseola gevolgd. We hebben hier dus slechts schijnbaar met eene infectio secunda te doen.

Na bespreking van enkele gevallen geeft de hooggeleerde Schr. het volgende résumé van z'n artikel:

1 . Reïnfecties zijn uiterst zeldzaam. Bij vroeg en krachtig behandelde syphilis zijn zij talrijker.

2 . Vroege super-infecties komen als huid-infecties voor. Als infecties van het organisme schijnen zij geen betekenis te hebben. Late super-infecties gedragen zich als reïnfecties.

3 . De zeldzaamheid van reïnfecties bewijst, dat syphilislijders eene bijna levenslange onvatbaarheid tegen nieuwe besmetting hebben.

Utrecht.

L. TH. SCHEURHOLTS BOERMA.

DENTAL REVIEW.

Maart 1913.

Modern methods of local anæsthesia bij Herman Prinz. A.M., M.D., D.D.S.—

Na een uitgebreid historisch-litterair overzicht der ontwikkeling van het plaatselijk verdoovingsmiddel —vanaf compressie der extremiteiten ten behoeve van amputatie (1807) tot de moderne toepassing der heden gebruikelijke subcutane injectie met alcaloiden (Cocain 1884)— laat P; een hoofdstuk volgen: means of producing local anæsthesia.

Een goed geslaagde plaatselijke verdooving eischt de volgende factoren: „Ie Eene oplossing van zulke ingredienten die op zekere physische of physiologische wetten die den levenden cel beheerschen, invloed uitoefenen.

II Een zorgvuldig gekozen instrumentarium voor onderhuidsche inspuiting.

III Volmaakte meesterschap der techniek.

IV Toepassing der juiste methode naar gelang het voorhanden geval.

V juist inzicht omtrent voorwaarden die invloed kunnen uitoefenen.

In het hoofdstuk: Physiologic action of anæsthetics, geeft P. een beschouwing over de physiologische werking van stoffen welke anaemie bewerkstelligen in een bepaald weefselgebied of beperking der sensibiliteit te weegbrengen in een bepaald sensibel zenuwgebied.

Bij onderhuidsche injectie is het de wet des osmotischen druks (Boyle—Van 't Hoff) waarmee rekening dient gehouden te worden. P. bespreekt den invloed van waterige zoutoplossingen in verschillende concentratie en den invloed daarvan op permeabele levende membranen (weefsels, cellen). De injectie vloeistoffen moeten isotonische zoutoplossingen inhouden, daar nevenverschijnselen als necrose en haemolyse niet uitblijven.

Anaemie wekkende middelen kunnen de plaatselijke

anesthaesie verhoogen. Ie Compressie (Esmarch bandage)
II Koude III Suprarerine of synthetische surrogaten
daarvan.

Aan deze drie factoren wordt een ruime bespreking gewijd. Vooral adrenaline wordt pharmacognostisch en physiologisch uitgebreid belicht. Dan komt het novocain als *het* middel *bij uitnemendheid* voor locale anaesthesie, aan de beurt. P. beveelt aan de volgende oplossing in voorraad te houden: Novocain 10 grain (1 grain = 65 m.gr.), Chloret.natrium 4 grain, aq. destill. 1 fluid ounce (= 32 gram); koken. Bij elk spuitje (2 c. c. m.) worden 2 druppels adrenalin oplossing gevoegd.

„The hypodermic armamentarium” en de daarmee in acht te nemen maatregelen beslaat het volgende hoofdstuk; waarna schrijver ons bezig houdt met een kapitel over de techniek der injectie. Categorisch worden hier behandeld, de subperiostale, de peridentale, de intraosseuse, de perineurale injectie en ten slotte de injectie *in* de pulpa, waarbij ook de drukanaesthesie een beurt krijgt.

Met een pleidooi voor de locaal anesthaesie in alle gevallen waar men narcose kan vermijden en de opmerking dat, mits men isotonische vloeistoffen gebruikt met kleine kwantiteiten alcaloid en suprarenin, er van giftige of lastige nevenwerkingen geen sprake is, sluit dit artikel.

The Use and Abuse of Cement in the dental office Lij
George C. Poundstone D.D.S. Chicago.

Een artikel vol ernstige raadgevingen en wenken omtrent de juiste wijze van bereiden en aanwenden van cementvullingen. De meeste mislukkingen komen volgens P. voor door slecht mengen van de cementen of van het mengen onder onvoldoende verzorging van het instrumentarium enz. Voor het bevestigen van gouden Kronen (Kappen) raad P.

oxyphosphate of copper ten gebruike, daar men dan zekerder is, dat daaronder de microben zich niet verder ontwikkelen.

Interesting case of Tumor (Lympho-Sarcoma) of upper-Jaw in Young Girl by H e n r y G l o v e Longworthy M.D. Dubuque Iowa.

Een geval van lymphosarcoom bij een 16 jarig meisje (17 III, 1910) na de eerste decapsulatie van een vrij kleinen Tumor boven de laterale incisief wordt path.-anat. onderzoek gedaan, diagnose: niet maligne tumor; fibroma. Snelle genezing der wond volgt onder toegevoegde behandeling met joodijzer-arsenik en Röntgenbestraling. 14, VII, 1910 recidive geconstateerd 26, VIII, 1910 extirpatie van den tumor, waarbij een groot deel van den bovenkaak mede wordt gereceseed en een groot kosmetisch defect ontstaat.

Path.-anat. onderzoek toont aan, lympho-Sarcoma. Patiënte blijft lijdende en algemeen achteruitgaande. Recidive na 2 maanden (waarschijnlijk ook metastase, Exitus letalis Dec. 1911. Ten slotte wekt L. den tandarts op, om in twijfelachtige gevallen van kleine Tumoren zonder oorzakelijk vindbaar verband in 't gebied van den processus-alveolaris bij jonge menschen aan maligne Tumoren (Sarcoma) te denken en met den medicus voeling te houden.

Amputations of Roats of Teeth by J. G. Reid D.D.S. Chicago Ill.

Een opstel over gedeeltelijke of geheele resectie van necrotische wortels of door P. a. aangetaste wortels ter wille van het behoud van nog gezonde wortels of wortel-deelen.

J. S. BRUSKE.